Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
TAMARA ĆAPETA
prednesené 21. marca 2024 [1]

Vec C-494/22 P

Európska komisia
proti

Českej republike

„Odvolanie – Vlastné zdroje Európskej únie – Clo – Povinnosti členských štátov – Zaplatenie súm zodpovedajúcich nevybraným vlastným zdrojom Komisii – Vyšetrovanie obchádzania antidumpingových ciel na vreckové zapaľovače pôvodom z Laosu – Správa o misii Európskeho úradu pre boj proti podvodom (OLAF) – Žaloba založená na bezdôvodnom obohatení – Články 268 and 340 ZFEÚ“

I. Úvod

1. Ako sa hovorí, do tretice všetko dobré.

2. Prejednávaná vec predstavuje tretí prípad, keď sa Česká republika snaží predložiť súdom Únie spor s Európskou komisiou týkajúci sa povinnosti pripísať vlastné zdroje Únie. Vyplýva to z pokusov tohto členského štátu podať jednak žalobu o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ (s cieľom napadnúť list Komisie, ktorým ho Komisia vyzvala na zaplatenie) [2] a jednak žalobu na nečinnosť podľa článku 265 ZFEÚ (z dôvodu, že Komisia proti nemu nepodala žalobu o nesplnenie povinnosti). [3]

3. Súdny dvor sa totiž vo svojom prelomovom rozsudku Česká republika/Komisia [4] domnieva, že ak členský štát nesúhlasí s Komisiou, pokiaľ ide o jeho povinnosti týkajúce sa vlastných zdrojov, nie je možné podať žalobu o neplatnosť, ani nie je možné zaviazať Komisiu, aby podala žalobu o nesplnenie povinnosti. Členský štát sa však môže domáhať náhrady škody z dôvodu bezdôvodného obohatenia Únie a podať na tento účel žalobu na Všeobecný súd.

[1] Jazyk prednesu: angličtina.

[2] Pozri uznesenie z 28. júna 2018, Česká republika/Komisia (T-147/15, neuverejnené, EU:T:2018:395), v ktorom Všeobecný súd rozhodol o neprípustnosti tejto žaloby; v odvolacom konaní bolo potvrdené rozsudkom z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530).

[3] Pozri uznesenie z 30. septembra 2020, Česká republika/Komisia (T-13/19, neuverejnené, EU:T:2020:455), ktorým Česká republika vzala túto žalobu späť.

[4] Pozri rozsudok z 9. júla 2020 (C-575/18 P, EU:C:2020:530, body 52 až 84).

4. V praxi teda členský štát musí spornú sumu vlastných zdrojov Únie pripísať na účet Komisie, aby sa vyhol povinnosti zaplatiť úroky z omeškania v prípade, že spor prehrá. Následne môže členský štát preukázať, že Komisia sa mýlila, keď sa prostredníctvom žaloby založenej na bezdôvodnom obohatení Únie snaží dosiahnuť vrátenie tejto sumy.

5. Česká republika to urobila. Po prekonaní tejto procesnej prekážky sa Súdny dvor v odvolacom konaní zaoberá vecnou otázkou, či tento členský štát alebo Komisia správne pochopili rozpočtové pravidlá Únie.

6. Rozsudkom Všeobecného súdu z 11. mája 2022, Česká republika/Komisia (T-151/20, EU:T:2022:281; ďalej len „napadnutý rozsudok“), Všeobecný súd čiastočne vyhovel žalobe Českej republiky o bezdôvodnom obohatení. Všeobecný súd v podstate konštatoval, že Česká republika mohla byť oslobodená od povinnosti zaplatiť určité sumy vlastných zdrojov, ktoré sa ukázali ako nevymožiteľné, a že pred prijatím opatrení potrebných na zapísanie týchto súm na príslušné účty bola oprávnená počkať na správu o misii zaslanú Európskym úradom pre boj proti podvodom (ďalej len „OLAF“) [5].

7. V odvolaní Komisia tvrdí, že Česká republika bola podľa práva Únie povinná zaplatiť všetky sporné sumy a že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu Únie.

8. Táto vec preto vyvoláva dôležité principiálne a praktické otázky týkajúce sa povinností členských štátov vyplývajúcich z práva vlastných zdrojov Únie. Hlavné otázky sú v podstate dve. Prvá z nich si vyžaduje výklad relevantného práva Únie s cieľom určiť, či oneskorené zaúčtovanie členským štátom bráni tomu, aby bol tento členský štát oslobodený od povinnosti poskytnúť vlastné zdroje. Druhá otázka sa týka toho, či Česká republika vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci oneskorene stanovila a zapísala nároky Únie, pretože čakala na správu OLAF o misii.

II. Kontext

A. Systém vlastných zdrojov Únie a príslušné právo Únie

9. Európska únia sa opiera o vyrovnaný rozpočet, ktorý je financovaný najmä z jej vlastných zdrojov. Vlastné zdroje Únie sú predovšetkým príjmy, ktoré do rozpočtu Únie plynú automaticky, bez potreby akéhokoľvek následného rozhodnutia orgánov členského štátu. [6]

[5] OLAF je útvarom alebo oddelením Komisie. Bol zriadený v roku 1999 ako prostriedok na posilnenie boja proti podvodom a iným protizákonným činnostiam, ktoré poškodzujú finančné záujmy Únie. Pozri najmä články 1 a 2, ako aj odôvodnenia 1 až 4 rozhodnutia Komisie 1999/352/ES, ESUO, Euratom z 28. apríla 1999, ktorým sa zriaďuje Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 20; Mim. vyd. 01/003, s. 110).

[6] Európska komisia, *Verejné financie Európskej únie*, 4. vydanie, Úrad pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločenstiev, Luxembursko, 2008, s. 135.

10. Existuje niekoľko druhov vlastných zdrojov Únie vrátane tradičných vlastných zdrojov (ďalej len „TVZ“), ktoré predstavujú najmä clá na výrobky dovážané z tretích krajín.[7] TVZ predstavujú priamy zdroj príjmov Európskej únie, ktorý nie je závislý od príspevkov členských štátov.[8] Sú v celom rozsahu stanovené normotvorcom Únie[9] a členské štáty pri výbere a pripísaní týchto zdrojov sú len výkonnými orgánmi.[10]

11. Keďže Európska únia nemá vlastné daňové orgány, členské štáty musia vyberať clo a odvádzať ho („sprístupňovať“ v terminológii právnych predpisov Únie) do rozpočtu Únie tým, že ho ukladajú na účet vedený na meno Komisie (pričom si môžu ponechať určitý percentuálny podiel na náklady spojené s vyberaním).

12. V skratke teda platí, že TVZ sú peniaze Únie, ale Európska únia sa pri ich získavaní musí spoliehať na členské štáty.

13. V dôsledku toho sa systém vlastných zdrojov Únie sa riadi osobitným právnym rámcom Únie,[11] ktorý je jadrom prejednávanej veci. V tomto systéme členské štáty nemajú možnosť voľného uváženia a musia sprístupniť vlastné zdroje podľa pravidiel (vrátane lehôt) stanovených v právnych predpisoch Únie o vlastných zdrojoch.[12]

14. Pre túto vec sú relevantné rozhodnutia 2000/597[13] a 2007/436,[14] ako aj nariadenie 1150/2000.[15]

15. Nariadenie č. 1150/2000 obsahuje ustanovenia o sprístupňovaní vlastných zdrojov Komisii. Dochádza k tomu v troch krokoch. Po prvé členský štát musí *stanoviť nároky Únie*, čo upravuje článok 2 tohto nariadenia. Po druhé tento členský štát *musí tieto nároky zapísať do účtovných kníh*

7 Ďalšími kategóriami vlastných zdrojov Únie sú kategórie založené na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), na hrubom národnom dôchodku (ďalej len „HND“) a na nerecyklovanom odpade z plastových obalov (zavedené v roku 2021).

8 TVZ predstavovali v roku 2022 približne 16 % príjmov z vlastných zdrojov v hodnote 23,5 mld. eur. Pozri oznámenie Komisie Európskemu parlamentu, Rade a Dvoru audítorov, Konsolidovaná ročná účtovná závierka Európskej únie za rozpočtový rok 2022, COM(2023) 391 final, 28. júna 2023, bod 5.1, s. 25 a bod 3.6.1, s. 149.

9 Od rozhodnutia Rady 70/243 ESUO, EHS, Euratom z 21. apríla 1970 o nahradení finančných príspevkov členských štátov vlastnými zdrojmi Spoločenstiev (Ú. v. ES L 94, 1970, s. 19).

10 Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Geelhoed vo veci Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, bod 11). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer vo veci Komisia/Fínsko a i. (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 a C-239/06, EU:C:2009:67, bod 72, poznámka pod čiarou 39), v ktorých sa uvádza, že „tieto zdroje sú nazývané ‚tradičnými‘ alebo ‚zo svojej povahy‘ vlastnými zdrojmi, pretože ich výber závisí výlučne od politík [Únie], a nie od vôle členských štátov“.

11 Rada v priebehu rokov prijala rozhodnutia, ktorými sa stanovuje systém vlastných zdrojov, ktoré na základe dnešného článku 311 tretieho odseku ZFEÚ schvaľujú členské štáty v súlade s ich príslušnými ústavnými požiadavkami. Tieto rozhodnutia sa vykonávajú nariadeniami, ktoré prijíma Rada so súhlasom Európskeho parlamentu na základe článku 311 štvrtého odseku ZFEÚ alebo po konzultácii s Parlamentom a Európskym dvorom audítorov na základe článku 322 ods. 2 ZFEÚ.

12 V rozsudkoch z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 62), a z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 345), Súdny dvor zdôraznil, že správa systému vlastných zdrojov Únie je zverená členským štátom a že povinnosti výberu, zistenia a sprístupnenia týchto vlastných zdrojov sú teda uložené priamo členským štátom na základe právnych predpisov Únie v oblasti vlastných zdrojov.

13 Rozhodnutie Rady 2000/597/ES, Euratom z 29. septembra 2000 o systéme vlastných zdrojov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 253, 2000, s. 42; Mim. vyd. 05/004, s. 23).

14 Rozhodnutie Rady 2007/436/ES, Euratom zo 7. júna 2007 o systéme vlastných zdrojov Európskych spoločenstiev (Ú. v. EÚ L 163, 2007, s. 17).

15 Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 1150/2000 z 22. mája 2000, ktorým sa vykonáva rozhodnutie 94/728/ES, Euratom o systéme vlastných zdrojov spoločenstiev (Ú. v. ES L 130, 2000, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 169), zmenené v rozhodnom čase nariadením Rady (ES, Euratom) č. 2028/2004 zo 16. novembra 2004 (Ú. v. EÚ L 352, 2004, s. 1) a nariadením Rady (ES, Euratom) č. 105/2009 z 26. januára 2009 (Ú. v. EÚ L 36, 2009, s. 1). Nariadenie č. 1150/2000 bolo neskôr zrušené nariadením Rady (EÚ, Euratom) č. 609/2014 z 26. mája 2014 o metódach a postupe sprístupňovania tradičných vlastných zdrojov a vlastného zdroja založeného na DPH a HND a o opatreniach na zabezpečenie požiadaviek na pokladničnú hotovosť (Ú. v. EÚ L 168, 2014, s. 39), naposledy zmeneným nariadením Rady (EÚ, Euratom) 2022/615 z 5. apríla 2022 s cieľom zvýšiť predvídateľnosť pre členské štáty a objasniť postupy riešenia sporov pri sprístupňovaní tradičných vlastných zdrojov a vlastných zdrojov založených na DPH a HND (Ú. v. EÚ L 115, 2022, s. 51).

v súlade s článkom 6. Po tretie podľa článkov 9 a 10 uvedeného nariadenia je členský štát povinný *sprístupniť Komisii stanovenú sumu* pripísaním sumy zodpovedajúcej týmto nárokom na účet Komisie.

16. Pokiaľ ide o stanovenie nárokov, článok 2 ods. 1 nariadenia 1150/2000 vytvára prepojenie s colnými právnymi predpismi Únie. Podľa tohto ustanovenia musí byť nárok Európskej únie na TVZ preukázaný „bezodkladne po splnení podmienok týkajúcich sa zápisu nároku do účtovných kníh a upovedomenia dlžníka, ktoré sú ustanovené v colných predpisoch.“ [16] Podľa článku 2 ods. 2 tohto nariadenia je dátumom vzniku dátum zápisu do účtovných kníh, ktorý je stanovený v colných predpisoch.

17. Pokiaľ ide o zápis nárokov do účtovných kníh, článok 6 ods. 1 nariadenia 1150/2000 ukladá členským štátom povinnosť viesť pre vlastné zdroje samostatné účty. [17] Podľa článku 6 ods. 3 tohto nariadenia musia členské štáty v stanovenej lehote [18] zapísať TVZ na jeden z dvoch účtov. V bežnej situácii, a to v prípade, keď vybrali dlžné sumy alebo na ne bola zložená záruka od dlžníka, zapíšu nárok do bežných účtovných záznamov, ktoré sa označujú ako „účet A“. Ak však sumy od dlžníka neboli vybraté alebo na ne nebola poskytnutá žiadna záruka, ako aj v prípade, že záruka poskytnutá bola, ale voči sumám boli vznesené námietky a môžu sa zmeniť, členské štáty zapíšu nároky Únie do osobitných účtovných záznamov, ktoré sa označujú ako „účet B“.

18. Čo sa týka poskytnutia vlastných zdrojov Komisii, článok 9 ods. 1 nariadenia 1150/2000 stanovuje, že členské štáty musia pripísať vlastné zdroje na účet založený v mene Komisie v súlade s postupom ustanoveným v článku 10. Podľa článku 10 ods. 1 uvedeného nariadenia a po odpočítaní nákladov na vyberanie sa vklad vlastných zdrojov z účtu A na účet Komisie musí vykonať v lehote podľa toho, kedy nároky vznikli, zatiaľ čo v prípade vlastných zdrojov z účtu B sa vklad musí vykonať v lehote podľa toho, kedy boli nároky vybraté. Podľa článku 11 má akékoľvek omeškanie s poskytnutím vlastných zdrojov Komisii za následok vznik povinnosti platiť úroky.

19. Podľa článku 17 ods. 1 nariadenia 1150/2000 sa od členských štátov vyžaduje, že „vykonajú všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že čiastka zodpovedajúca nárokom vzniknutým podľa článku 2 je sprístupnená Komisii tak, ako je uvedené v tomto nariadení“.

20. Pre nároky zapísané na účet B však článok 17 ods. 2 nariadenia č. 1150/2000 v znení platnom v rozhodnom čase stanovuje, že členské štáty „sú oslobodené od povinnosti sprístupniť Komisii čiastky zodpovedajúce stanoveným nárokom, ktoré nie je možné vybrať: a) z dôvodu *vis maior*; alebo b) z iných dôvodov, ktoré im nie je možné pripísať“.

[16] Článok 217 ods. 1 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva (Ú. v. ES L 302, 1992, s. 1; Mim. vyd. 02/004, s. 307; ďalej len „colný kódex“), v znení uplatniteľnom v čase skutkových okolností stanovoval: „colné orgány vypočítajú sumu dovozného alebo vývozného cla vyplývajúcu z colného dlhu… akonáhle majú potrebné údaje, a zapíšu ju do účtovnej evidencie alebo do iného rovnocenného nosiča informácií (zápis).“ Toto nariadenie bolo neskôr zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 952/2013 z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (Ú. v. EÚ L 269, 2013, s. 1), ktoré v tomto ohľade obsahuje podobné ustanovenie (pozri článok 101 ods. 1 a článok 104 ods. 1 tohto nariadenia).

[17] Odôvodnenie 11 nariadenia č. 1150/2000 stanovuje: „Pre nároky, ktoré neboli nahradené [vybraté – *neoficiálny preklad*], by sa mali viesť samostatné účtovné záznamy. Tieto účtovné záznamy a odovzdávanie štvrťročných výpisov z nich by malo Komisii umožniť podrobnejšie monitorovať činnosti členských štátov spojené s výberom vlastných zdrojov, najmä činnosti, skompromitované podvodmi a nezrovnalosťami.“

[18] „Najneskôr v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom nárok vznikol“.

21. Podľa článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 sa sumy stanovených nárokov považujú za sumy, ktoré nie je možné vybrať, „najneskôr po uplynutí piatich rokov odo dňa, kedy bola čiastka stanovená podľa článku 2“, alebo v prípade odvolania po vynesení alebo uverejnení konečného rozhodnutia. Sumy, ktoré nie je možné vybrať, sa s konečnou platnosťou odpíšu z účtu B.[19]

22. V súlade s postupom uvedeným v článku 17 ods. 3 a 4 nariadenia 1150/2000 členské štáty musia poskytnúť Komisii informácie, ak suma nárokov, ktoré nie je možné vybrať, presiahla 50 000 eur (často označované ako správy o odpise). Komisia môže členskému štátu oznámiť svoje pripomienky s cieľom posúdiť odôvodnenie jeho oslobodenia podľa článku 17 ods. 2, ako sa to stalo v tomto prípade.

B. Udalosti vedúce ku konaniu na Všeobecnom súde

23. Táto vec vznikla v dôsledku sporu medzi Českou republikou a Komisiou o to, či tento členský štát oneskorene stanovil určité sumy zodpovedajúce vlastným zdrojom Únie, pretože čakal na informácie od OLAF-u. Nižšie je uvedený sled udalostí, ktoré viedli k tejto veci.

24. V roku 2001 Európska únia uložila antidumpingové clá na vreckové zapaľovače z Číny.[20] V dôsledku toho došlo k snahám o obchádzanie týchto ciel a k pokusom o dovoz zapaľovačov do Európskej únie s falošne deklarovaným pôvodom z viacerých krajín juhovýchodnej Ázie vrátane Laosu, čím bolo porušené právo Únie.

25. Baide Lighter Industry (LAO) Co., Ltd. je laoská spoločnosť, ktorá dovážala vreckové zapaľovače do Európskej únie prostredníctvom svojej európskej spoločnosti Baide International (Europe) s. r. o. so sídlom v Prahe (Česká republika). Tieto spoločnosti budem súhrnne označovať ako „Baide“.

26. Dňa 22. marca 2006 české orgány prijali rizikový profil (ďalej len „rizikový profil“), ktorý naznačoval, že existuje dôvodné podozrenie z obchádzania colných predpisov v súvislosti s dovozom zapaľovačov, a zaviedli vnútorné kontroly.

27. Dňa 13. apríla 2006 české orgány zaslali OLAF-u list, v ktorom poskytli informácie o prípadoch dovozu zapaľovačov a poukázali na podozrenia z podvodov, ktorých sa dopustili niektoré spoločnosti vrátane Baide.

28. Dňa 28. augusta 2006 české orgány začali vyšetrovanie týkajúce sa spoločnosti Baide.

29. Dňa 2. novembra 2006 české orgány aktualizovali rizikový profil.

30. Dňa 20. decembra 2006 začal OLAF vyšetrovanie dovozu zapaľovačov z Laosu za obdobie rokov 2004 až 2006.

31. Dňa 30. apríla 2007 prijal OLAF oznámenie o vzájomnej pomoci, ktoré bolo zaslané členským štátom s cieľom upozorniť ich na podozrenie z podvodu, a požiadal ich o ďalšie informácie.

[19] Pozri článok 17 ods. 2 piaty pododsek nariadenia 1150/2000.

[20] Išlo o neplniteľné a plniteľné plynové kamienkové vreckové zapaľovače. Pozri nariadenie Rady (ES) č. 1824/2001 z 12. septembra 2001, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz znovu nenaplniteľných plynových kamienkových vreckových zapaľovačov s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a odoslaných z Taiwanu alebo s pôvodom na Taiwane a na dovoz určitých znovu naplniteľných kamienkových vreckových zapaľovačov s pôvodom v Čínskej ľudovej republike a odoslaných z Taiwanu alebo s pôvodom na Taiwane (Ú. v. ES L 248, 2001, s. 1; Mim. vyd. 11/038, s. 143).

32. V dňoch 2. až 26. novembra 2007 odišla do Laosu a Thajska misia Únie s cieľom prešetriť údajné obchádzanie antidumpingových ciel na zapaľovače dovážané z Laosu do Európskej únie v období rokov 2004 až 2007 (ďalej len „misia“). Tím misie Únie pozostával z úradníkov úradu OLAF a colných orgánov Českej republiky, Nemecka a Spojeného kráľovstva, teda troch členských štátov, ktoré sú považované za štáty najviac dotknuté týmto dovozom.

33. Počas misie členovia misie Únie a laoské orgány vypracovali a podpísali 15. novembra 2007 dokument „Agreed Joint Minutes“ (ďalej len „zápisnica z 15. novembra 2007“).[21] Táto zápisnica opisovala kontext a zistenia misie a obsahovala súbor priložených dokumentov.

34. V zápisnici z 15. novembra 2007 sa najmä poukazuje na predbežné vyšetrovanie, ktoré laoské orgány vykonali pred misiou a z ktorého vyplynulo, že 96 zo 110 zásielok uvedených na zozname dovozov do Únie predstavuje opätovný vývoz dovezených čínskych zapaľovačov, zatiaľ čo zvyšných 14 zásielok tvorili zapaľovače s pôvodom v Laose. V tejto zápisnici sa tiež uvádzali ďalšie informácie a dokumenty získané od laoských orgánov a z návštevy priestorov spoločnosti Baide v Laose. Ďalej sa v nej uvádzalo, že bolo dohodnuté, že laoské orgány vykonajú ďalšie vyšetrovanie týkajúce sa niektorých ďalších zásielok identifikovaných počas misie a že tím misie Únie predloží niektorým orgánom v Laose novú žiadosť o vyhľadanie colných vyhlásení týkajúcich sa všetkých dotknutých zásielok.

35. Po návrate z misie sa OLAF zaviazal, že začiatkom roka 2008 oznámi Českej republike dôkazy zhromaždené počas misie. OLAF však svoju správu, ku ktorej boli pripojené dôkazy, oznámil oneskorene.

36. Dňa 6. mája 2008 spoločnosť Baide ukončila svoju činnosť v Českej republike.

37. Dňa 30. mája 2008 OLAF prijal správu o misii (ďalej len „správa o misii OLAF“). Táto správa obsahovala zhrnutie misie, výsledky a odporúčania OLAF a boli k nej pripojené dôkazy zhromaždené počas misie.

38. V správe o misii OLAF boli predovšetkým zhrnuté informácie získané počas misie a uvádzalo sa v nej, že informácie dostupné v Laose spolu s informáciami poskytnutými členskými štátmi umožnili OLAF-u pripraviť úplný audítorský záznam pre 67 zásielok dovezených do Únie. V tejto správe sa dospelo k záveru, že spoločnosť Baide dovážala zapaľovače z Číny do Laosu a opätovne ich vyvážala cez Thajsko do Európskej únie, čím obchádzala antidumpingové clá.

39. V odporúčaniach OLAF-u v tejto správe sa v relevantnej časti uvádza, že „dôkazy o čínskom pôvode zistené počas kontroly postačujú na to, aby členské štáty začali správne konanie o dodatočné vyrubenie cla“.

40. Dňa 9. júla 2008 bola Českej republike oznámená správa o misii OLAF.

41. Dňa 4. augusta 2008 bola Českej republike na základe jej žiadosti doručená česká jazyková verzia správy o misii OLAF.

42. Dňa 11. augusta 2008 sa konalo stretnutie českých orgánov v súvislosti s ďalšími krokmi. V ten istý deň vykonali české orgány kontrolu priestorov spoločnosti Baide v Prahe a zistili, že spoločnosť bola k 6. máju 2008 vymazaná z obchodného registra a presťahovala sa.

[21] Agreed Joint Minutes, Vientiane, 15. novembra 2007, „Misia Spoločenstva v oblasti administratívnej spolupráce pri overovaní pôvodu kamienkových zapaľovačov vyvážaných z Laosu do Európskeho spoločenstva“, Laos, 6. až 16. novembra 2007.

43. Počnúc septembrom 2008 české orgány prijali nie veľmi úspešné opatrenia na dodatočné vyrubenie a vymáhanie cla v 28 prípadoch týkajúcich sa zapaľovačov dovezených spoločnosťou Baide do Českej republiky a prepustených do voľného obehu v období od 26. septembra 2005 do 1. marca 2007.

44. V období od 22. septembra 2008 do 18. februára 2009 Česká republika stanovila dlžné clá spoločnosti Baide a sumy zodpovedajúce stanoveným, ale ešte nevymoženým clám zo sporných dovozov zapísala na účet B podľa článku 6 ods. 3 písm. b) nariadenia 1150/2000.

45. Dňa 10. decembra 2008 prijal OLAF záverečnú správu o vyšetrovaní dovozu zapaľovačov z Laosu za obdobie rokov 2004 až 2006 (ďalej len „záverečná správa OLAF“). Táto správa zhrnula kontext a výsledky misie a uviedla právne hodnotenie a závery OLAF-u.

46. V období od novembra 2013 do novembra 2014 Česká republika predložila Komisii správy o 28 prípadoch, v ktorých sa tento členský štát domnieval, že by mal byť oslobodený od povinnosti sprístupniť tieto sumy Komisii podľa článku 17 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1150/2000, pretože vymáhanie nebolo možné.

47. Po niekoľkých výmenách informácií Komisia 20. januára 2015 zaslala Českej republike list, v ktorom vyjadrila svoje stanovisko, že podmienky stanovené v článku 17 ods. 2 nariadenia č. 1150/2000 neboli v 28 prípadoch splnené. Komisia vyzvala tento členský štát, aby na jej účet pripísal sumu 53 976 340 českých korún (CZK) (približne 2 112 708 eur).

48. Dňa 17. marca 2015 Česká republika po tom, ako vzniesla výhrady, uhradila na účet Komisie 75 % tejto sumy (40 482 255 CZK, teda približne 1 584 531 eur) po odpočítaní nákladov na vyberanie zodpovedajúcich 25 %. [22]

C. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

49. Česká republika podala 16. marca 2020 na Všeobecný súd žalobu založenú na bezdôvodnom obohatení Európskej únie, ktorou sa domáhala vrátenia tejto sumy.

50. Belgické kráľovstvo a Poľská republika vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov Českej republiky.

51. Všeobecný súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe Českej republiky, pokiaľ ide o časť tejto sumy.

52. Po prvé Všeobecný súd rozhodol, že Česká republika sa môže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 na účely oslobodenia od povinnosti sprístupniť príslušné sumy Komisii bez ohľadu na to, či tento členský štát vykonal včasný zápis na účet B v súlade s lehotami stanovenými v článku 6 ods. 3 písm. b) tohto nariadenia. Všeobecný súd sa tiež domnieval, že Česká republika vykonala tento zápis včas, keďže lehoty stanovené na tento účel nemožno počítať odo dňa, keď mali byť predmetné nároky stanovené, ale odo dňa, keď boli tieto nároky skutočne stanovené (body 85 až 93 napadnutého rozsudku).

[22] Následne 22. decembra 2016 Česká republika uhradila Komisii ďalších 5 % predmetnej sumy, predstavujúcich rozdiel v sume určenej na pokrytie nákladov na vymáhanie v súvislosti so znížením sadzby z 25 % na 20 % v dôsledku zmeny uplatniteľnej právnej úpravy s retroaktívnym účinkom. Česká republika neskôr vzala svoj nárok na vrátenie tejto dodatočnej sumy späť, a preto nie je predmetom tohto konania. Pozri body 15 a 29 napadnutého rozsudku.

53. Po druhé Všeobecný súd konštatoval, že Česká republika mohla stanoviť clo splatné spoločnosťou Baide až po prijatí správy o misii OLAF a že tento členský štát nebol povinný tak urobiť po návrate misie. Všeobecný súd odôvodnil, že Česká republika bola oprávnená počkať na túto správu, a nie žiadať o dôkazy zhromaždené počas predchádzajúcej misie, keďže OLAF sa zaviazal oznámiť tieto dôkazy začiatkom roka 2008, ale oznámil ich oneskorene, a OLAF mal najlepšie predpoklady na analýzu a overenie týchto dôkazov (body 94 až 126 napadnutého rozsudku).

54. Po tretie Všeobecný súd rozhodol, že ukončenie činnosti spoločnosti Baide mohlo predstavovať dôvod, ktorý nemožno pripísať Českej republike a na základe ktorého by tento členský štát mohol byť oslobodený od povinnosti zaplatiť spornú sumu v súlade s článkom 17 ods. 2 písm. b) nariadenia 1150/2000, keďže na území Českej republiky už potom nemohol byť zabavený žiaden majetok (body 127 až 137 napadnutého rozsudku).

55. Po štvrté Všeobecný súd sa však domnieval, že Česká republika bola podľa práva Únie povinná požadovať zloženie zábezpeky na vymáhanie antidumpingového cla, ktoré mohla byť Baide povinná platiť od okamihu prijatia rizikového profilu, t. j. od 22. marca 2006. Na tomto základe Všeobecný súd dospel k záveru, že k bezdôvodnému obohateniu Únie došlo v prípade 12 z 28 dovozov uskutočnených pred týmto dátumom, ale nie v prípade 16 dovozov uskutočnených po tomto dátume (body 145 až 196 napadnutého rozsudku).

D. Konanie na Súdnom dvore

56. Svojím odvolaním podaným 22. júla 2022 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil prvý bod výroku napadnutého rozsudku, zamietol žalobu a uložil Českej republike povinnosť nahradiť trovy konania, alebo subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu na rozhodnutie o doteraz nepreskúmaných žalobných dôvodoch s tým, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

57. Česká republika vo svojom vyjadrení k odvolaniu podanom 8. novembra 2022 navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie ako neprípustné, prípadne ako nedôvodné, a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

58. Komisia a Česká republika tiež predložili repliku a dupliku 13. marca 2023 a 21. apríla 2023.

59. Belgické kráľovstvo a Poľská republika navrhujú, aby Všeobecný súd odvolanie zamietol a uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania.

60. Rozhodnutím z 13. februára 2023 predseda Súdneho dvora povolil Holandskému kráľovstvu vstúpiť do konania na podporu Českej republiky.

61. Dňa 10. januára 2024 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom Komisia, Česká republika a belgická, holandská a poľská vláda predniesli ústne argumenty.

III. Analýza

62. Žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia Európskej únie rozvinul Súdny dvor v rámci mimozmluvnej zodpovednosti Únie. [23]

63. Na to, aby Česká republika ako žalobca uspela s takouto žalobou, musí predložiť dôkaz o obohatení na strane Európskej únie, pre ktoré neexistuje platný právny základ, a dôkaz o ochudobnení na jej strane, ktoré súvisí s týmto obohatením. [24]

64. V tomto konaní nie je sporné, že sa Európska únia obohatila o to, o čo bola ochudobnená Česká republika, keďže tento členský štát uhradil spornú sumu vlastných zdrojov Únie, aj keď nesúhlasil s Komisiou, pokiaľ ide o jeho povinnosť tak urobiť. Podstatou sporu v prejednávanej veci je skôr otázka, či existoval platný právny základ pre takúto platbu.

65. Pokiaľ sa Česká republika môže úspešne odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia č. 1150/2000, platný právny základ vyžadujúci platbu by neexistoval. Európska únia by sa tak bezdôvodne obohatila a musela by vrátiť predmetnú sumu.

66. Všeobecný súd dospel k záveru, že Česká republika sa môže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, pokiaľ ide o vrátenie časti sumy pripísanej do rozpočtu Únie.

67. V odvolaní Komisia tvrdí, že Česká republika stanovila a zapísala sumy oneskorene, takže sa nemohla odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000. Preto tento členský štát nebol oslobodený od povinnosti poskytnúť Komisii všetky sporné sumy a žiadne sumy by sa nemali vrátiť.

68. Komisia uvádza dva odvolacie dôvody. Prvý odvolací dôvod vychádza z nesprávneho výkladu článku 6 ods. 3 a článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 Všeobecným súdom. Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom výklade článku 2 ods. 1 a článku 17 ods. 1 nariadenia 1150/2000 v spojení s článkom 217 ods. 1 colného kódexu a s článkom 325 ZFEÚ.

69. Prvý odvolací dôvod v podstate spochybňuje záver Všeobecného súdu, podľa ktorého sa členský štát môže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 aj v prípade, že zápis na účet B podľa článku 6 ods. 3 písm. b) tohto nariadenia vykonal neskoro. Druhý odvolací dôvod spochybňuje záver Všeobecného súdu, že Česká republika vykonala zápis včas, pretože bola oprávnená čakať na správu o misii OLAF.

70. Česká republika, podporovaná belgickou, holandskou a poľskou vládou, tvrdí, že odvolanie podané Komisiou by malo byť zamietnuté ako neprípustné a v každom prípade nedôvodné.

71. Najprv vysvetlím, prečo sa domnievam, že argumenty, ktoré Česká republika uviedla v súvislosti s prípustnosťou odvolania, musia byť zamietnuté (A). Následne uvediem, prečo sa domnievam, že prvý (B) a druhý (C) odvolací dôvod sú dôvodné.

[23] Po prvýkrát v rozsudku zo 16. decembra 2008, Masdar (UK)/Komisia (C-47/07 P, EU:C:2008:726, body 44 až 50), Súdny dvor uznal existenciu žaloby založenú na bezdôvodnom obohatení Únie s cieľom zabezpečiť účinnú súdnu ochranu. V rozsudku z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, najmä body 81 až 84), sa Súdny dvor domnieval, že takáto žaloba môže byť uplatnená v situácii, o akú ide vo veci samej. Pozri BAČIĆ SELANEC, N.: A (more) complete system of remedies: Effective judicial protection of EU Member States in Czech Republic v. Commision. In: *Common Market Law Review*. Zv. 49, č. 1, 2022, s. 171. Pozri tiež všeobecnejšie NOWAK, J.: On the incompleteness of the system of remedies established by the EU Treaties and how to proceed. In: *EU Law Live*. Víkendové vyd., č. 21, 2020.

[24] Rozsudok z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, body 82 a 83).

A. O prípustnosti

72. Česká republika tvrdí, že oba odvolacie dôvody sú neprípustné, pretože nespĺňajú procesné požiadavky, ako ich vykladá judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa jasnosti a presnosti odvolania a napádaných bodov napadnutého rozsudku.[25] Tento členský štát tiež tvrdí, že niektoré tvrdenia Komisie sú nové a neboli preskúmané v rámci konania na Všeobecnom súde.[26] Ako Česká republika zdôraznila na pojednávaní, Komisia najmä zmenila svoje stanovisko a predložila nové tvrdenia založené na zápisnici z 15. novembra 2007, ktoré nepredložila Všeobecnému súdu.

73. Podľa môjho názoru by sa argumenty Českej republiky mali zamietnuť.

74. Po prvé, na rozdiel od tvrdení tohto členského štátu, oba odvolacie dôvody presne uvádzajú napádané body napadnutého rozsudku a uvádzajú dôvody, pre ktoré sú tieto body podľa Komisie postihnuté nesprávnym právnym posúdením, čo umožňuje Súdnemu dvoru uplatniť svoju právomoc preskúmať ich zákonnosť.

75. Po druhé, na rozdiel od tvrdení Českej republiky, Komisia v odvolaní neuviedla nové dôvody. V tejto súvislosti z bodov 94, 95 a 104 napadnutého rozsudku, ako aj z písomných vyjadrení Komisie a Českej republiky v konaní na Všeobecnom súde vyplýva, že Komisia vychádzala zo zápisnice z 15. novembra 2007,[27] aby mohla pred Všeobecným súdom tvrdiť, že Česká republika mala najneskôr po návrate z misie dostatok informácií na stanovenie colného dlhu. V rozsahu, v akom sa Komisia svojimi odvolacími argumentmi snaží preukázať, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že Česká republika mohla so stanovením súm počkať až do predloženia správy o misii OLAF, ide o rozšírenie žalobného dôvodu uvedeného pred Všeobecným súdom, a nie o nový odvolací dôvod uvedený prvýkrát v odvolaní.

76. Preto sa domnievam, že odvolanie je prípustné.

B. O prvom odvolacom dôvode

77. V prvom odvolacom dôvode Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 85 až 93 napadnutého rozsudku nesprávne vyložil článok 6 ods. 3 a článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000.

78. Jadrom tvrdenia Komisie je to, že Všeobecný súd sa nesprávne domnieval, že členský štát sa môže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, aj keď zápis nárokov na účet B podľa článku 6 ods. 3 vykonal oneskorene.

79. Česká republika podporovaná belgickou, holandskou a poľskou vládou tvrdí, že výklad Komisie týkajúci sa vzťahu medzi článkom 6 ods. 3 písm. b) a článkom 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 nepodporuje znenie ani ciele týchto ustanovení. Podľa názoru týchto členských štátov

[25] Pozri v tejto súvislosti napríklad rozsudky z 20. septembra 2016, Ledra Advertising a i./Komisia a ECB (C-8/15 P až C-10/15 P, EU:C:2016:701, bod 35), a z 8. novembra 2022, Fiat Chrysler Finance Europe/Komisia (C-885/19 P a C-898/19 P, EU:C:2022:859, bod 52).

[26] Pokiaľ ide o judikatúru potvrdzujúcu, že Súdny dvor nemôže vo fáze odvolacieho konania skúmať nové odvolacie dôvody, pozri napríklad rozsudky z 30. januára 2019, Belgicko/Komisia (C-587/17 P, EU:C:2019:75, body 39 a 40), a z 9. decembra 2020, Groupe Canal +/Komisia (C-132/19 P, EU:C:2020:1007, bod 28).

[27] V tejto súvislosti poukazujem na obhajobu Komisie (body 70 až 72), repliku Českej republiky (body 50 a 52), dupliku Komisie (body 36, 37, 40 a 44), pripomienky Komisie k vyjadreniu Belgicka ako vedľajšieho účastníka konania (bod 19), pripomienky Komisie k spisu Poľska ako vedľajšieho účastníka konania (body 7, 10 a 16) a pripomienky Českej republiky k spisu Belgicka ako vedľajšieho účastníka konania (bod 18).

nemôže mať oneskorený zápis na účet B automaticky za následok vylúčenie členského štátu z možnosti odvolávať sa na článok 17 ods. 2 To by bolo v rozpore s úmyslom normotvorcu Únie, ktorý je základom tohto ustanovenia.

80. Podľa môjho názoru výklad vzťahu medzi článkom 6 ods. 3 písm. b) a článkom 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 závisí od toho, kedy sa vykonanie zápisu nároku považuje za oneskorené. Ak sa zápis oneskorí, pretože ho členský štát nevykonal skôr v dôsledku nesplnenia vlastných povinností, nie je dôvod, aby sa tento členský štát odvolával na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000. Podľa tohto posledného ustanovenia môže byť členský štát oslobodený od povinnosti poskytnúť prostriedky do rozpočtu Únie len vtedy, ak sa preukáže, že dlh nie je možné vybrať z dôvodov, ktoré nemožno pripísať tomuto členskému štátu. [28]

81. Najprv preskúmam otázku, kedy by mala platiť domnienka, že členský štát vykonal zápis nároku oneskorene, a teda porušil článok 6 ods. 3 nariadenia 1150/2000. Potom sa budem zaoberať vzťahom medzi článkom 6 ods. 3 a článok 17 ods. 2 tohto nariadenia a preskúmam, či oneskorený zápis bráni tomu, aby sa členský štát mohol odvolávať na článok 17 ods. 2.

1. Kedy členský štát vykoná oneskorený zápis nárokov?

82. Podľa Komisie je zápis oneskorený, ak bol vykonaný po lehote počítanej od okamihu, keď členský štát *mal stanoviť* nárok. Naproti tomu podľa Českej republiky a členských štátov, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, môže lehota na vznik nároku začať plynúť až od okamihu, keď členský štát nárok *skutočne stanovil*.

83. Na úvod treba uviesť, že zo znenia nariadenia 1150/2000 a z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že stanovenie a zápis nárokov spolu úzko súvisia. [29]

84. Zo znenia článku 6 ods. 3 písm. a) nariadenia 1150/2000 vyplýva, že nároky by sa mali zapísať na príslušný účet najneskôr v prvý pracovný deň po 19. dni druhého mesiaca nasledujúceho *po mesiaci, v ktorom nárok vznikol*. Lehota na zapísanie nároku teda začína plynúť od okamihu, keď nárok vznikne.

85. Ak počas tejto lehoty členský štát vyberie clo alebo naň získa záruku, tieto nároky sa zapíšu na účet A. Naopak, ak sa členskému štátu nepodarí vybrať dlh alebo ak je nárok sporný, takéto nároky sa zapíšu na účet B. Od okamihu zapísania nároku na účet B bude členský štát v súlade s článkom 17 ods. 1 nariadenia 1150/2000 povinný prijať všetky potrebné opatrenia s cieľom pokúsiť sa vybrať dlh a poskytnúť príslušnú sumu Komisii.

86. *Lehota na zapísanie* nárokov na účet A alebo B je rovnaká a začína plynúť *od* mesiaca, *v ktorom nárok vznikol*. Táto lehota teda závisí od článku 2 nariadenia č. 1150/2000, ktorý upravuje, kedy sa majú stanoviť nároky.

[28] Takýto postoj podporuje judikatúra, podľa ktorej pokiaľ nie je splnená niektorá z podmienok stanovených v článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, členský štát, ktorý si nesplní povinnosť stanoviť nárok Únie na vlastné zdroje a sprístupniť zodpovedajúcu sumu Komisii, neplní si svoje povinnosti vyplývajúce z práva Únie. Pozri napríklad rozsudky z 15. novembra 2005, Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:683, bod 68), a z 9. júla 2020, Česká republika/Komisia (C-575/18 P, EU:C:2020:530, bod 67).

[29] Podľa judikatúry existuje „nevyhnutná súvislosť“ medzi povinnosťou stanoviť vlastné zdroje Únie, povinnosťou pripísať tieto zdroje na účet založený na tento účel v mene Komisie v stanovených lehotách a povinnosťou zaplatiť úroky z omeškania. Pozri napríklad rozsudky z 21. septembra 1989, Komisia/Grécko (68/88, EU:C:1989:339, bod 17), a z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 399).

87. Podľa článku 2 ods. 1 nariadenia č. 1150/2000 vzniká nárok Únie na vlastné zdroje „bezodkladne po splnení podmienok týkajúcich sa zápisu nároku do účtovných kníh a upovedomenia dlžníka, ktoré sú ustanovené v colných predpisoch“. Na druhej strane článok 217 ods. 1 colného kódexu v znení uplatniteľnom v relevantnom čase stanovuje, že clo „colné orgány vypočítajú *‚akonáhle majú potrebné údaje‘*.“ [30]

88. Podľa judikatúry teda nárok vzniká ihneď potom, ako sú colné orgány členských štátov schopné vypočítať výšku nárokov vyplývajúcu z colného dlhu a určiť platiteľa cla. [31]

89. Z uvedeného vyplýva, že členský štát vykonal oneskorený zápis na zodpovedajúci účet (A alebo B), a teda porušil článok 6 ods. 3 nariadenia 1150/2000, ak sa oneskoril so stanovením nároku. Na druhej strane členský štát stanovil nárok oneskorene, ak mal dostatočné informácie (na výpočet sumy a identifikáciu dlžníka), ale tento nárok nestanovil.

90. Zo znenia a štruktúry nariadenia 1150/2000 teda vyplýva, že správny je výklad navrhovaný Komisiou, podľa ktorého členský štát vykonal zápis nárokov oneskorene, ak nedodržal lehotu počítanú od okamihu, kedy mal tieto nároky stanoviť, a nie od okamihu, kedy ich skutočne stanovil.

91. Poľská vláda tvrdí, že takýto prístup umožňuje svojvoľné rozhodovanie. Podľa tohto členského štátu by hypotetický dátum, ku ktorému mali vnútroštátne orgány stanoviť colný dlh, nebolo možné v praxi dodržať.

92. Nesúhlasím s poľskou vládou, že rozhodnutie o tom, kedy mal členský štát stanoviť nárok, je svojvoľné. Vychádza totiž zo zistenia, či orgány členského štátu mali k dispozícii dostatočné informácie (o sume a dlžníkovi) v okamihu, keď sa tvrdí, že členský štát mal stanoviť nárok. Ak členský štát nemal a ani nemohol mať dostatočné informácie, potom mu nevzniká povinnosť stanoviť nárok, pretože táto povinnosť vzniká až vtedy, keď má členský štát dostatočné informácie.

93. Ak však možno preukázať, že členský štát mal alebo mohol mať, ak by konal aktívne, všetky potrebné informácie, ale nekonal, dochádza k oneskorenému stanoveniu, a teda aj zápisu nároku. Ak členský štát zostal pasívny pri získavaní potrebných informácií, nemôže tvrdiť, že nemohol stanoviť nárok skôr.

94. Takýto výklad je v súlade s nevyhnutnosťou striktného výkladu povinností členských štátov týkajúcich sa vzniku a zapisovania nárokov Únie na vlastné zdroje z dôvodu zraniteľnosti systému vlastných zdrojov Únie, ktorý je úplne závislý od aktívnej spolupráce členských štátov. [32]

95. Výklad, podľa ktorého musí byť lehota členského štátu na zapísanie nárokov na vlastné zdroje počítaná od okamihu, kedy mali byť nároky stanovené, a nie od okamihu, kedy boli tieto nároky skutočne stanovené, je podporený aj ranou judikatúrou. [33] V tomto ohľade Súdny dvor rozhodol, že ak aj chyba spôsobená colnými orgánmi členského štátu má za následok, že dlžník nie je

[30] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka. Pozri bod 16 vyššie a sprievodnú poznámku pod čiarou.

[31] Pozri napríklad rozsudky z 15. novembra 2005, Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:683, body 58 až 61 a 68), a z 1. júla 2010, Komisia/Nemecko (C-442/08, EU:C:2010:390, bod 76).

[32] Pozri v tejto súvislosti návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Geelhoed vo veci Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, bod 58). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Darmon vo veci Komisia/Taliansko (54/87, neuverejnené, EU:C:1988:537, bod 4), a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer vo veci Komisia/Fínsko (C-284/05, C-294/05, C-372/05, C-387/05, C-409/05, C-461/05 a C-239/06, EU:C:2009:67, bod 94).

[33] Pozri napríklad rozsudok z 10. januára 1980, Komisia/Taliansko (267/78, EU:C:1980:6, bod 15). Prehľad judikatúry k tejto otázke pozri v návrhoch, ktoré predniesol generálny advokát Geelhoed vo veci Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, najmä body 53 až 59).

povinný zaplatiť sumu príslušného cla, táto chyba nie je spôsobilá spochybniť povinnosť daného členského štátu zaplatiť nároky, ktorých vznik *mal byť určený* v rámci poskytnutia vlastných zdrojov.[34] Okrem toho Súdny dvor nedávno vo veci Komisia/Spojené kráľovstvo[35] konštatoval, že Spojené kráľovstvo nezapísalo do účtovnej evidencie splatné clo v plnej výške, a teda nestanovilo a nesprístupnilo Komisii vlastné zdroje týkajúce sa uvedených dovozov v plnej výške a *v čase, keď sa tak malo stať*.[36]

96. Preto, pokiaľ ide o otázku, kedy sa členský štát oneskorí so zápisom nárokov, navrhujem Súdnemu dvoru, aby prijal výklad predložený Komisiou, podľa ktorého lehota na zapísanie nároku začína plynúť od okamihu, keď členský štát mal nárok stanoviť, a nie od okamihu, kedy ho skutočne stanovil.

2. Môže sa členský štát odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, pokiaľ nárok zapísal oneskorene?

97. Na podporu svojho tvrdenia, že členský štát sa nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, pretože stanovil a zapísal nárok oneskorene, sa Komisia odvoláva na rozsudok Komisia/Taliansko.[37] Komisia sa domnieva, že z tohto rozsudku vyplýva, že článok 17 ods. 2 sa uplatňuje len vtedy, ak sa celý colný režim uskutočnil v súlade s právom Únie, a teda ak boli dodržané lehoty na stanovenie cla a jeho zapísanie na účet B.

98. Česká republika, ktorú podporujú belgická, holandská a poľská vláda, tvrdí, že rozsudok vo veci Komisia/Taliansko nie je uplatniteľný na prejednávanú vec, keďže vznikla za iných okolností.

99. Prikláňam sa k názoru týchto členských štátov, že záver, ktorý zastáva Komisia, nevyplýva priamo z rozsudku Komisia/Taliansko.

100. Tento rozsudok vyplynul zo situácie, v ktorej talianske colné orgány udelili povolenia v rozpore s colnými predpismi Únie, čo viedlo k sprenevere vlastných zdrojov vo výške viac ako 22 miliónov eur. Taliansko zapísalo túto sumu na účet B podľa článku 6 ods. 3 písm. b) nariadenia 1150/2000 a následne sa snažilo odvolať na článok 17 ods. 2 tohto nariadenia z dôvodu, že porušenie mu nebolo možné pripísať.[38]

101. Súdny dvor rozhodol, že Taliansko si nesplnilo svoje povinnosti tým, že nesprístupnilo sporné sumy Komisii. Najmä v bode 65 vo veci Komisia/Taliansko Súdny dvor rozhodol, že možnosť členských štátov byť oslobodené od povinnosti sprístupniť Komisii sumy zodpovedajúce stanoveným nárokom, si vyžaduje nielen dodržanie podmienok uvedených v článku 17 ods. 2 zmeneného nariadenia č. 1150/2000, ale aj to, aby boli uvedené nároky riadne zapísané na účet B. Ako Súdny dvor vysvetlil v bode 68 tohto rozsudku, zápis na účet B odráža výnimočnú

[34] Pozri napríklad rozsudky z 15. novembra 2005, Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:683, bod 63); z 19. marca 2009, Komisia/Taliansko (C-275/07, EU:C:2009:169, bod 100); zo 17. marca 2011, Komisia/Portugalsko (C-23/10, neuverejnený, EU:C:2011:160, bod 60), a z 3. apríla 2014, Komisia/Spojené kráľovstvo (C-60/13, neuverejnený, EU:C:2014:219, bod 45).

[35] Pozri rozsudok z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 347).

[36] Generálny advokát Geelhoed vo svojich návrhoch vo veci Komisia/Dánsko (C-392/02, EU:C:2005:142, bod 56) tiež uviedol, že určenie dátumu, od ktorého nároky skutočne vznikli, a nie od ktorého mali vzniknúť, by bolo v rozpore so systémom vlastných zdrojov Únie.

[37] Rozsudok z 8. júla 2010 (C-334/08, EU:C:2010:414; Komisia/Taliansko).

[38] Pozri rozsudok Komisia/Taliansko (body 13 až 19).

situáciu. V dôsledku toho Súdny dvor v bode 69 tohto rozsudku konštatoval, že „na to, aby bolo možné uplatniť takéto výnimočné zaobchádzanie, musí byť zápis nárokov na účet B vykonaný členskými štátmi *v súlade s právom Európskej únie*“. [39]

102. Na tomto základe Súdny dvor konštatoval, že ak by postup vnútroštátnych orgánov bol v súlade s právom Únie, nároky by boli stanovené a zapísané na účet A. Taliansko teda nemohlo tvrdiť, že podmienky upravujúce zápis na účet B boli splnené, pretože tým, že Taliansko nestanovilo nároky, samo spôsobilo podmienky na uplatnenie článku 6 ods. 3 písm. b) nariadenia 1150/2000. Keďže talianske orgány neoprávnene zapísali nároky na vlastné zdroje na účet B, nemožno na ne uplatniť ustanovenia článku 17 ods. 2 nariadenia č. 1150/2000. [40]

103. Podľa môjho názoru sa teda vo veci Komisia/Taliansko riešila situácia, v ktorej bolo konštatované, že článok 17 ods. 2 nariadenia č. 1150/2000 sa neuplatní, pretože nároky boli nesprávne zapísané na účet B, hoci mali byť zapísané na účet A, a nie preto, že nároky boli na účet B zapísané oneskorene. [41]

104. V prejednávanej veci nie je isté, či by Česká republika mohla zapísať nároky na účet A, ak by ich stanovila skôr. Je veľmi pravdepodobné, že by aj napriek tomu musela zapísať nároky na účet B. Ich zápis na účet B je však oneskorený pre skutočnosť, že tento členský štát zostal pasívny v čase, keď bolo možné získať informácie potrebné na stanovenie nárokov.

105. Vo veci Komisia/Taliansko sa Súdny dvor osobitne nezaoberal otázkou, či sa spojenie „v súlade s právom Únie“ v bode 69 tohto rozsudku týka situácie, keď je nárok správne zapísaný na účet B, ale k samotnému zápisu mohlo dôjsť skôr. Tento rozsudok teda sám osebe nevedie k záveru, že oneskorený zápis automaticky bráni členskému štátu odvolávať sa na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000.

106. Zmysel uvedeného rozsudku Komisia/Taliansko však naznačuje, že správny výklad vzťahu medzi článkom 6 ods. 3 a článkom 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 je taký, že členský štát sa nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2, ak stanovil a zapísal nárok oneskorene.

107. Česká republika tvrdí, že takýto výklad článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 by bol v rozpore so zámerom normotvorcu Únie oslobodiť členský štát, ak nebol príčinou nemožnosti vymáhania cla a nemohol tomu ani zabrániť.

108. Podľa môjho názoru vychádza zámer článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 z toho, že clo je priamym zdrojom rozpočtu Únie, ktorý platia dovozcovia, a nie členské štáty. Členské štáty sú len sprostredkovateľom pri výbere týchto príjmov. Preto ak nemožnosť vymáhať dlh možno pripísať dovozcovi, a nie členskému štátu dovozu, rozpočet Únie by musel túto stratu akceptovať.

109. Naopak, článok 17 ods. 2 sa netýka situácie, v ktorej je nemožnosť vymáhania dlhu pripísateľná členskému štátu, a to aj z dôvodu jeho nedostatočnej aktívnej angažovanosti pri včasnom stanovení a vymáhaní dlhu.

[39] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

[40] Pozri rozsudok Komisia/Taliansko (body 70 až 73). Pozri tiež návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Komisia/Taliansko (C-334/08, EU:C:2010:187, body 68 až 78, najmä bod 76) („Zapísanie na účet B totiž neprichádza do úvahy vtedy, keď podmienky na zapísanie na účet B vytvoril samotný členský štát. To zodpovedá právnej myšlienke, že nikto nemôže mať prospech z konania, ktoré je v rozpore s dobrou vierou.“)

[41] Pozri v tejto súvislosti aj rozsudok z 3. apríla 2014, Komisia/Spojené kráľovstvo (C-60/13, neuverejnený, EU:C:2014:219, najmä body 51 až 54), v ktorom Súdny dvor odkázal na body 61 a 65 rozsudku Komisia/Taliansko, keď konštatoval, že Taliansko sa nemôže dovolávať výnimky podľa článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 v situácii, kedy nároky na účet B vôbec nezapísalo.

110. Ako už bolo vysvetlené, oneskorené stanovenie a zapísanie je možné pripísať členskému štátu. Oneskorené stanovenie presne znamená, že členský štát nestanovil nárok, hoci mohol. Členský štát nemôže tvrdiť, že nemohol stanoviť nárok skôr, ak zostal pasívny pri získavaní potrebných informácií.

111. Preto výklad, podľa ktorého sa členský štát nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, ak nárok stanovil a zapísal oneskorene, nie je v rozpore s úmyslom normotvorcu Únie, ako ho chápe Česká republika.

112. Ako Súdny dvor rozhodol, oslobodenie od povinností, ako sa stanovuje v článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, je výnimočné svojou povahou a členský štát sa naň môže odvolávať na základe dôvodov, ktoré mu nemožno pripísať.[42] Takýto striktný výklad článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 je odôvodnený nevyhnutnosťou motivovať členské štáty k aktívnemu stanovovaniu a vyberaniu vlastných zdrojov Únie, keďže tieto príjmy sú úplne závislé od aktívnej spolupráce členských štátov (pozri tiež bod 94 týchto návrhov).

113. Komisia okrem toho tvrdí, že ak by bol členský štát oprávnený odvolávať sa na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000 aj v prípade, že mu je možné pripísať nestanovenie nároku, malo by to škodlivé dôsledky pre finančné záujmy Európskej únie.

114. Česká republika a členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, tvrdia, že takéto škodlivé následky nemôžu nastať; ak by nevymoženie colného dlhu vyplývalo z oneskoreného stanovenia nároku, ktoré možno pripísať vnútroštátnym orgánom, potom by boli splnené podmienky článku 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000. Rozpočet Únie by tak neutrpel stratu.

115. Tento argument predložený uvedenými členskými štátmi vedie k záveru, že skutočnosť, či sa členský štát môže alebo nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, ak sa oneskoril so stanovením a zapísaním nárokov, nemá žiadny význam, pretože v takejto situácii členský štát nemohol byť oslobodený od svojej povinnosti poskytnúť príslušnú sumu k dispozícii Komisii. Ponúka sa teda otázka, prečo by sa členský štát, ktorý stanovil nárok neskôr, ako mal byť stanovený, mohol odvolávať na článok 17 ods. 2, pokiaľ je už vopred známe, že podmienky stanovené týmto ustanovením nie sú splnené.

116. Domnievam sa, že ak by bol prijatý výklad, podľa ktorého by sa členský štát mohol odvolávať na článok 17 ods. 2 aj v prípade oneskorenia, mohlo by to poškodiť účinnosť systému vlastných zdrojov Únie, keďže by to umožnilo výnimky z povinnosti členských štátov včas stanoviť a zapísať nároky.

117. Ako ďalší argument proti výkladu navrhovanému Komisiou belgická a holandská vláda zdôrazňujú, že následné zmeny právnej úpravy Únie na základe článku 13 ods. 2 nariadenia č. 609/2014, ktorý nahradil článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000,[43] podporujú stanovisko, že oneskorený zápis nemôže automaticky brániť členskému štátu v tom, aby sa odvolával na toto oslobodenie.

118. Ani toto tvrdenie nepokladám za presvedčivé.

[42] Pozri rozsudok z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 381).

[43] Pozri poznámku pod čiarou 15 vyššie.

119. Článok 13 ods. 2 nariadenia 609/2014 zaviedol ďalšiu situáciu, v ktorej môže byť členský štát oslobodený od svojich povinností týkajúcich vlastných zdrojov. V príslušnej časti sa stanovuje:

„Členské štáty sú rovnako oslobodené od povinnosti sprístupniť Komisii sumy zodpovedajúce *nárokom vzniknutým podľa článku 2*, ak preukážu, že chyba, ktorej sa členský štát dopustil *po vzniku týchto nárokov*, ako napríklad chyba, ktorá viedla k oneskorenému zapísaniu na samostatných účtoch, nemala vplyv na nevymožiteľnosť sumy zodpovedajúcej nárokom podľa článku 2.“ [44]

120. Ako vyplýva z jeho znenia, toto ustanovenie sa týka administratívnych chýb, ku ktorým došlo *po* správnom vzniku nárokov. Zdá sa preto, že toto ustanovenie sa týka inej situácie, ako je situácia predložená v tejto veci, v ktorej ide o včasné stanovenie.

121. V dôsledku toho tento argument nevyvracia záver, že členský štát, ktorý sa oneskoril so stanovením a zapísaním nárokov, sa nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000.

122. Na základe uvedených úvah preto považujem prvý odvolací dôvod za dôvodný.

C. O druhom odvolacom dôvode

123. V druhom odvolacom dôvode Komisia vytýka Všeobecnému súdu, že v bodoch 94 až 126 napadnutého rozsudku nesprávne vyložil článok 2 ods. 1 a článok 17 ods. 1 nariadenia 1150/2000 v spojení s článkom 217 ods. 1 colného kódexu a článkom 325 ZFEÚ tým, že dospel k záveru, že Česká republika bola oprávnená počkať na správu o misii OLAF pred tým, ako pristúpila k stanoveniu a zapísaniu predmetných nárokov.

124. Podľa Komisie boli dôkazy priložené k zápisnici z 15. novembra 2007 dostatočné na to, aby Česká republika mohla stanoviť colný dlh najneskôr po návrate z misie. Vzhľadom na to, že po návrate z misie neboli od OLAF-u vyžiadané dôkazy, bol colný dlh stanovený neskoro a sumy zodpovedajúce tomuto dlhu boli na účet B zapísané oneskorene.

125. Česká republika, podporovaná belgickou, holandskou a poľskou vládou, tvrdí, že mohla legitímne očakávať, že OLAF dodrží svoje záväzky v súlade so zásadou lojálnej spolupráce podľa článku 4 ods. 3 ZEÚ, a nemožno jej vytýkať oneskorenie zo strany OLAF-u. Podľa tohto členského štátu OLAF vedel, že Česká republika čaká na posúdenie a odovzdanie dôkazov, ktoré OLAF zhromaždil počas misie. Českej republike teda nemožno vytýkať, že si tieto dôkazy nevyžiadala skôr.

126. Podľa môjho názoru sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho výkladu uplatniteľného práva, keď konštatoval, že Česká republika mohla za okolností prejednávanej veci počkať na správu o misii OLAF, aby mohla stanoviť nároky Únie na vlastné zdroje.

127. Ako uviedla Komisia, podľa článku 2 ods. 1 a článku 17 ods. 1 nariadenia 1150/2000 v spojení s článkom 217 ods. 1 colného kódexu *sú členské štáty povinné* čo najskôr prijať všetky opatrenia potrebné na stanovenie nárokov Európskej únie na vlastné zdroje.

[44] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

128. Podľa článku 325 ods. 1 ZFEÚ, o ktorý sa opiera aj Komisia, *je na členských štátoch*, aby prijali opatrenia potrebné na zabezpečenie efektívneho a úplného výberu cla, a teda aj príslušných súm vlastných zdrojov. [45]

129. Z týchto ustanovení vyplýva, že povinnosť stanoviť nároky majú členské štáty.

130. Judikatúra Súdneho dvora takéto stanovisko potvrdzuje. Súdny dvor teda konštatoval, že „za súčasného stavu práva Únie je správa systému vlastných zdrojov Únie *zverená členským štátom a patrí výlučnej do ich zodpovednosti*“. [46]

131. Je pravda, že zásada lojálnej spolupráce zaväzuje členské štáty a OLAF k vzájomnej spolupráci. [47]

132. Skutočnosť, že podľa príslušných právnych predpisov Únie [48] musí OLAF informovať členské štáty (a Európsky parlament) a vypracúvať správy a že tieto správy predstavujú v členských štátoch prípustný dôkaz, však nemení zodpovednosť, ktorú majú členské štáty v systéme vlastných zdrojov Únie.

133. To, že OLAF neposkytol Českej republike potrebné informácie, ako sa zaviazal, teda nemôže ospravedlniť to, že tento členský štát nezaujal aktívny postoj a nevyžiadal si tieto informácie od OLAF-u.

134. Právne predpisy Únie týkajúce sa OLAF-u podporujú toto stanovisko.

135. Nariadenie č. 1073/1999 stanovuje, že „musí byť zachované súčasné rozdelenie a vyváženosť právomocí medzi národnú úroveň a úroveň [Únie]“ a že toto nariadenie „nijako neznižuje právomoci a povinnosti členských štátov prijímať opatrenia pre boj proti podvodom nepriaznivo ovplyvňujúcim finančné záujmy [Únie]“. [49]

136. V nariadení 1073/1999 sa uvádza, že OLAF „môže … *kedykoľvek* postúpiť informácie získané v priebehu externých vyšetrovaní príslušným orgánom dotknutých členských štátov“. [50]

[45] Pozri napríklad rozsudky z 5. júna 2018, Kolev a i. (C-612/15, EU:C:2018:392, body 51 a 52), a z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, body 346 a 359).

[46] Rozsudok z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 345). Kurzívou zvýraznila generálna advokátka.

[47] Podľa ustálenej judikatúry je článok 17 ods. 1 nariadenia 1150/2000 osobitným výrazom požiadavky lojálnej spolupráce zakotvenej v článku 4 ods. 3 ZEÚ. Pozri rozsudky z 5. októbra 2006, Komisia/Nemecko (C-105/02, EU:C:2006:637, bod 87), a z 5. októbra 2006, Komisia/Belgicko (C-377/03, EU:C:2006:638, bod 93). To isté platí pre článok 325 ods. 3 ZFEÚ, podľa ktorého členské štáty „koordinujú svoju činnosť zameranú na ochranu finančných záujmov Únie proti podvodom“ a „organizujú s pomocou Komisie úzku a pravidelnú spoluprácu medzi príslušnými orgánmi štátnej správy“. Pozri rozsudok z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C-213/19, EU:C:2022:167, bod 261).

[48] Pozri v tomto zmysle články 20 a 21 nariadenia Rady (ES) č. 515/97 z 13. marca 1997 o vzájomnej pomoci medzi správnymi orgánmi členských štátov a o spolupráci medzi správnymi orgánmi členských štátov a Komisiou pri zabezpečovaní riadneho uplatňovania predpisov o colných a poľnohospodárskych záležitostiach (Ú. v. ES L 82, 1997, s. 1; Mim. vyd. 02/008, s. 217); článok 9 a odôvodnenia 13 a 16 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 z 25. mája 1999 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. ES L 136, 1999, s. 1; Mim. vyd. 01/003, s. 91). Toto posledné uvedené nariadenie bolo následne zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 883/2013 z 11. septembra 2013 o vyšetrovaniach vykonávaných Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF) (Ú. v. EÚ L 248, 2013, s. 1).

[49] Odôvodnenia 3 a 21 nariadenia 1073/1999. Podobné znenie sa nachádza v odôvodneniach 2 a 49 nariadenia č. 883/2013. Pozri aj odôvodnenie 2 rozhodnutia 1999/352, v ktorom sa opakuje, že „bežné rozdelenie a vyváženie právomocí medzi národnou úrovňou a úrovňou [Únie] by malo byť zachované“.

[50] Kurzívou zvýraznila generálna advokátka. Pozri tiež odôvodnenie 15 nariadenia 1073/1999. Podobné znenie sa nachádza v článku 12 ods. 1 a v odôvodnení 35 nariadenia č. 883/2013.

137. Článok 21 ods. 3 nariadenia 515/97 taktiež uvádza, že informácie získané počas misií má OLAF postúpiť vnútroštátnym orgánom, „ak o to požiadajú“.

138. Všetky uvedené skutočnosti svedčia v prospech výkladu, podľa ktorého členský štát nemožno ospravedlniť za oneskorenie z dôvodu, že pasívne čakal na zaslanie informácií zo strany OLAF-u.

139. Toto stanovisko potvrdzuje aj judikatúra. Vo veci Komisia/Spojené kráľovstvo, [51] týkajúcej sa colných podvodov v súvislosti s textilom a obuvou z Číny, Súdny dvor rozhodol, že Spojené kráľovstvo okrem iného nesplnilo svoje povinnosti sprístupniť Komisii TVZ vyplývajúce z práva Únie v oblasti vlastných zdrojov. Keďže uplatňovanie colného práva Únie patrí do výlučnej právomoci členských štátov, Spojené kráľovstvo bolo podľa Súdneho dvora povinné uplatniť príslušné opatrenia na účely správneho stanovenia týchto hodnôt, a preto nemohlo ťažiť zo svojej vlastnej nečinnosti na ospravedlnenie toho, že nesprístupnilo vlastné zdroje Komisii. Informácie poskytnuté OLAF-om mohli predstavovať nanajvýš dodatočný nástroj, ale nenahradili informácie, ktoré sú členské štáty povinné získať. [52]

140. To ma vedie k záveru, že za osobitných okolností tejto veci nemožno ospravedlniť oneskorené stanovenie a zapísanie nárokov na vlastné zdroje zo strany Českej republiky, ktorá čakala na správu o misii OLAF, kým prijala potrebné opatrenia na stanovenie ciel, ktoré dlhuje spoločnosť Baide.

141. Je potrebné pripomenúť, že podľa sledu udalostí uvedeného v bodoch 26 až 44 týchto návrhov:

– Česká republika prijala rizikový profil v roku 2006, takže si bola vedomá podozrenia z obchádzania antidumpingových ciel Únie.

– Misia v novembri 2007 potvrdila existenciu colných podvodov a, ako vyplýva zo zápisnice z 15. novembra 2007, počas tejto misie boli české orgány oboznámené s dokumentáciou, ktorá potvrdzovala, že Baide sa vyhla antidumpingovým clám Únie pri viacerých dovozoch vreckových zapaľovačov.

– Česká republika čakala na správu o misii OLAF, ktorú dostala v júli 2008, a na jej českú jazykovú verziu, ktorú dostala v auguste 2008. Ako Česká republika potvrdila na pojednávaní, s OLAF-om nekomunikovala v snahe získať dokumenty skôr. Česká republika neurobila nič, keďže OLAF sa zaviazal informácie zaslať.

– Česká republika začala konať až v auguste 2008, t. j. približne deväť mesiacov po misii v novembri 2007.

– Česká republika stanovila a zapísala nároky Európskej únie na vlastné zdroje až od septembra 2008, teda takmer desať mesiacov po misii v novembri 2007.

142. Za týchto okolností nenachádzam objektívne dostatočné dôvody na to, aby členský štát čakal najmenej deväť mesiacov po tom, ako má potvrdené, že došlo k podvodu.

[51] Pozri rozsudok z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C 213/19, EU:C:2022:167, najmä body 404 a 533).

[52] Pozri rozsudok z 8. marca 2022, Komisia/Spojené kráľovstvo (Boj proti podvodom s podhodnotením) (C 213/19, EU:C:2022:167, najmä body 374, 377, 378 a 392 až 394). Pozri tiež bod 322 tohto rozsudku, v ktorom Súdny dvor rozhodol, že „činnosti colných kontrol vykonávané na úrovni Únie sú síce určené na podporu členských štátov, ale nemôžu nahradiť činnosť kontroly a účinnej ochrany finančných záujmov Únie, ktorá prináleží týmto štátom“.

143. Česká republika teda skutočne stanovila a zapísala nároky Únie na vlastné zdroje oneskorene už len tým, že pasívne čakala na poskytnutie informácií zo strany OLAF-u.

144. To neospravedlňuje OLAF, že informácie, ktoré sa zaviazal poskytnúť, neposkytol. Môžem súhlasiť s argumentmi belgickej vlády, že útvary Komisie, ako je OLAF, by nemali byť pri výkone svojich funkcií laxné.

145. Porušenie povinností zo strany OLAF-u však nezbavuje členský štát jeho vlastnej povinnosti urobiť všetko potrebné na včasné stanovenie a zapísanie nárokov Únie na vlastné zdroje.

146. Na rozdiel od tvrdení Českej republiky sú záväzky prijaté OLAF-om irelevantné, pretože nenahrádzajú povinnosti členských štátov vyvinúť maximálne úsilie.

147. Na základe predchádzajúcich úvah sa preto domnievam, že druhý odvolací dôvod je dôvodný.

IV. Dôsledky

148. Prvý a druhý odvolací dôvod sú podľa môjho názoru dôvodné. V dôsledku toho je potrebné zrušiť bod 1 výroku napadnutého rozsudku.

149. V súlade s článkom 61 prvým odsekom druhou vetou Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania umožňuje. Domnievam sa, že v prejednávanej veci ide o takýto prípad.

150. Z mojej analýzy prvého odvolacieho dôvodu vyplýva, že členský štát sa nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, pokiaľ nároky stanoví a zapíše oneskorene. Z mojej analýzy druhého odvolacieho dôvodu tiež vyplýva, že za osobitných okolností prejednávanej veci Česká republika sporné nároky stanovila a zapísala oneskorene. Česká republika sa preto nemôže odvolávať na článok 17 ods. 2 nariadenia 1150/2000, aby bola oslobodená od povinnosti sprístupniť sporné sumy Komisii, a teda bola povinná pripísať ich na účet Komisie. Z toho vyplýva, že existoval platný právny základ pre platbu a v tomto prípade nedošlo k bezdôvodnému obohateniu Európskej únie. Navrhujem preto, aby Súdny dvor zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia Európskej únie, ktorú Česká republika podala na Všeobecný súd.

V. O trovách

151. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

152. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Vzhľadom na to, že Komisia vo svojich vyjadreniach k žalobe požiadala o náhradu trov konania a Česká republika nemala vo veci úspech, je potrebné rozhodnúť, že Česká republika znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii v prvostupňovom konaní a v odvolacom konaní.

153. Okrem toho článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, uplatniteľný taktiež na odvolacie konanie na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Belgické kráľovstvo a Poľská republika by preto mali znášať svoje vlastné trovy konania v prvom stupni a v odvolacom konaní a Holandské kráľovstvo by malo znášať svoje vlastné trovy konania v odvolacom konaní.

VI. Návrh

154. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor:

– rozhodol, že prvý a druhý odvolací dôvod sú dôvodné,

– zrušil bod 1 výroku rozsudku Všeobecného súdu z 11. mája 2022, Česká republika/Komisia (T-151/20, EU:T:2022:281),

– zamietol žalobu na vydanie bezdôvodného obohatenia Európskej únie, ktorú Česká republika podala na Všeobecný súd,

– uložil Českej republike povinnosť nahradiť trovy konania Európskej komisie v prvostupňovom a odvolacom konaní,

– rozhodol, že Belgické kráľovstvo a Poľská republika znášajú svoje vlastné trovy v prvostupňovom a odvolacom konaní a Holandské kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy v odvolacom konaní.